

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	2002899277
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2002899277.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovanej O. Q. a spol., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. (ďalej len „Trestný zákon“) a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 24. mája 2017, o odvolaniach prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) a obžalovanej O. Q. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. februára 2015, sp. zn. 1T/24/2002, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Trnave z 25. júna 2015, sp. zn. 1T/24/2002, takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov napadnutý rozsudok sa z r u š u j e vo výroku o vine a treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaných O. Q., N. V. (ušlého), Q. X. a v jeho oslobodzujúcej časti u obžalovaných Ing. U. W. a Ing. Z. X., pokiaľ ide o skutok 2/ obžaloby kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. septembra 2002 u obžalovaného Ing. U. W. a obžalovanej Ing. Z. X. zo spáchania pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. septembra 2002.

Na základe § 259 ods. 3 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov obžalovaní :

1. O. Q. nar. XX. F. XXXX v N., bytom N. ul. W. č. X

2. N. V. nar. XX. F. XXXX v U., bytom N.
č. XXX, ušlý

3. Q. X. nar. X. S. XXXX v N., bytom N., N. č. XX

sa uznávajú za vinných, že

1/ obžalovaná O. Q.

dňa 27. októbra 1992 v Galante, na podklade úverovej zmluvy č. XX/XXXXXX-X získala v V. V., a.s. Galanta podnikateľský úver 890 000 Sk na kúpu rodinného domu v R. č. XX s príslahlými pozemkami, uvedený objekt na podnikateľské účely nepoužíva a úver nespláca, hoci od počiatku vedela, že tak nebude môcť urobiť, čím spôsobila V. V., a.s. Galanta škodu vo výške 890 000 Sk (29 542,59 €).

2/ obžalovaný N. V. a Q. X.

Obžalovaný N. V. ako súkromný podnikateľ 10. februára 1993 požiadal V. Q. M., a.s. filiálka Trnava o poskytnutie úveru v sume 5 400 000 Sk, pričom zmluvou č. XXX XXXXXX-XXX mu banka poskytla úver v uvedenej výške. Aby obžalovaný V. úver nemusel splácať z vlastných prostriedkov, uzatvoril 2. augusta 1993 s obžalovaným Q. X. s jeho vedomím fiktívnu kúpnu zmluvu, týkajúcu sa matečníkov vo W., podľa ktorej objekty predal obžalovanému X. za 6 800 000 Sk a ďalšiu zmluvu, podľa ktorej mu za 1 200 000 Sk predal aj zvieratá, pričom obžalovaný Q. X. mal formálne požiadať prostredníctvom ďalších osôb o úver, ktorý by obžalovanému V. jednak umožnil uhradiť úver predchádzajúci, jednak získať ďalšie finančné prostriedky,

Obžalovaná O. Q. sa podieľala na predkladaní fiktívnych dokladov na poskytnutie úveru Q. X. a nahovorila riaditeľa Pozemných stavieb N. - W. Z., aby uvedená firma vystupovala pri poskytnutí úveru ako ručiteľ, pričom prostredníctvom ďalších osôb mu poskytla nepravdivé a skreslené údaje o stave nehnuteľnosti i o podnikateľských aktivitách Q. X.. Ing. U. W. podal 17. januára 1994 návrh na schválenie úveru vo výške 8 miliónov Sk, rozdeleného na dve časti. Úver V. Q. M., a.s. filiálka Trnava aj poskytla, a to úverovou zmluvou č. XXXX-XXXXX-XX z 24. januára 1994 sumu 5 000 000 Sk a č. XXXX-XXXXX-XXX zo 7. februára 1994 sumu 3 000 000 Sk, pričom k žiadosti o úver predložili rôzne fingované podklady a ako záruku za splácanie úveru založili iné objekty, než aké obžalovaní Q., V. a W. umožnili ohliadnuť riaditeľovi banky. Uvedeným konaním vznikla V. Q. M., a.s. Bratislava škoda vo výške 8 000 000 Sk (265 551,35 €).

3/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni mesiaca september 1993 v Trnave pod zámienkou pôžičky vylákala od F. Q. sumu 450 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, získané peniaze použila pre vlastnú potrebu a v určenej lehote nevrátila, čím jej spôsobila škodu vo výške 450 000 Sk (14 937,26 €).

4/ obžalovaná O. Q.

Dňa 4. októbra 1993 v Bratislave na podklade úverovej zmluvy č. XXXX, vylákala v U. M. a.s. Bratislava pod zámienkou poskytnutia úveru na rekonštrukciu rodinného domu v R. na veľkoobchodný objekt a jeho zariadenie sumu 5 000 000 Sk, z ktorej 3 710 800 Sk poskytla H. D. a X. Q. a sumu 289 200 Sk použila pre vlastnú potrebu, pričom s rekonštrukciou objektu nebolo vôbec začaté a úver nesplácala, čím U. M. a.s. Bratislava spôsobila škodu vo výške 5 000 000 Sk (165 969,59 €).

5/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. januára 1994 v Trnave od W. Z. vylákala pod zámienkou pôžičky na dobu 2 mesiacov sumu 147 000 Sk, s úmyslom tieto peniaze v stanovenej lehote nevrátiť, získané peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 147 000 Sk (4 879,51 €).

6/ obžalovaná O. Q.

V mesiaci február 1994 v Trnave, pod zámienkou pôžičky na dobu jedného mesiaca vylákala od X. V. sumu 300 000 Sk, pričom tak konala v úmysle v stanovenej lehote vylákané peniaze nevrátiť, peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 300 000 Sk (9 958,18 €).

7/ obžalovaná O. Q.

Dňa 17. februára 1994 v Trnave, od O. Q. vylákala pod zámienkou pôžičky čiastku 200 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť a získané peniaze použila pre vlastnú potrebu.

8/ obžalovaná O. Q.

V období od marca 1994 do novembra 1994 v Trnave postupne v 6 prípadoch vylákala od MVDr. X. P. sumu 370 000 Sk a 7 000 rakúskych šilingov (ATS), pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, čím spôsobila menovanej škodu 389 393 Sk (12 925,48 €).

9/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni v mesiaci apríl 1994 v Trnave pod zámienkou pôžičky vylákala od W. W. 63 500 Sk, 130 švajčiarskych frankov (CHF) a 100 rakúskych šilingov (ATS), pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, tieto peniaze riadne nevrátila, čím jej spôsobila škodu 66 745 Sk (2 215,53 €).

10/ obžalovaná O. Q.

V období od 9. augusta 1994 do 15. decembra 1994 v Trnave od F. A. pod zámienkou pôžičky postupne vylákala peňažné sumy, a to 9. augusta 1994 1.100.800,- Sk, 15. októbra 1994 130.000,- Sk, 1. novembra 1994 50.000,- Sk, 15. decembra 1994 28.000,- Sk, 250 USD a 2.000 ATS, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, v stanovených lehotách ich nevrátila, čím menovanému spôsobila škodu 1 322 800 Sk (43 908,92 €).

11/ obžalovaná O. Q.

Dňa 17. augusta 1994 v Trnave pod zámienkou pôžičky na dobu 2 mesiacov vylákala od W. A. sumu 100 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 100 000 Sk (3 319,39 €).

12/ obžalovaná O. Q.

Dňa 25. októbra 1994 v Trnave od X. A. pod zámienkou pôžičky na dobu dvoch mesiacov vylákala 69 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 69 000 Sk (2 290, 38 €).

13/ obžalovaná O. Q.

Dňa 21. novembra 1994 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od R. Q. sumu 50 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila a tieto minula pre svoju potrebu, čím jej spôsobila škodu 50 000 Sk (1 659,70 €).

14/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky v Trnave, vylákala od A. W. dňa 21. novembra 1994 sumu 200 000 Sk a dňa 30. novembra 1995 sumu 50 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 250 000 Sk (8 298,48 €).

15/ obžalovaná O. Q.

Dňa 25. januára 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od W. V. sumu 95 200 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 95 200 Sk (3 160,06 €).

16/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. februára 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od R. E. 17 300 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu.

17/obžalovaná O. Q.

V Trnave pod zámienkou pôžičky od Q. E. vylákala dňa 20. februára 1995 sumu 100 000 Sk a dňa 20. marca 1995 ďalších 70 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v určenej lehote nevrátila.

18/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky od Ing. N. W. v Bratislave, v bližšie nezistenom dni v mesiaci apríl 1995 vylákala 271 000 Sk a v presne nezistenom dni v máji 1995 ďalších 100 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v určenej lehote nevrátila a tieto minula pre svoju potrebu, čím mu spôsobila celkovú škodu 371 000 Sk (12 314,94 €).

19/ obžalovaná O. Q.

Dňa 9. mája 1995 v Trnave vylákala od A. W. pod zámienkou pôžičky sumu 100 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila, čím jej spôsobila škodu 100 000 Sk (3 319,39 €).

20/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od F. S. pod zámienkou pôžičky dňa 31. júla 1995 vylákala 800 000 Sk a dňa 18. augusta 1995 400.000,- Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila, čím mu spôsobila celkovú škodu 1 200 000 Sk (39 832,70 €).

21/ obžalovaná O. Q.

Dňa 22. decembra 1995 v Trnave, od W. D. pod zámienkou pôžičky vylákala sumu 150 900 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 150 900 Sk (5 008,96 €).

22/ obžalovaná O. Q.

Dňa 22. decembra 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. D. 40 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 40 000 Sk (1 327,76 €).

23/ obžalovaná O. Q.

Dňa 12. februára 1996 v Trnave od D. V. pod zámienkou vybavenia úveru vylákala 40 000 Sk, pričom vedela, že úver nevybaví, peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu 40 000 Sk (1 327,76 €).

24/ obžalovaná O. Q.

Dňa 14. februára 1996 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od L. Q. sumu 1 000 000 Sk a v presne nezistenom dni začiatkom mesiaca marca 1996 sumu 2 000 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila, ale ich použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila celkovú škodu 3 000 000 Sk (99 581,76 €).

25/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni začiatkom mesiaca apríl 1996 v Trnave, vylákala pod zámienkou pôžičky od Ing. F. F. sumu 80 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v stanovenej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 80 000 Sk (2 655,51 €).

26/ obžalovaná O. Q.

Dňa 8. marca 1996 v Trnave od X. W. pod zámienkou pôžičky na dobu 4 mesiacov vylákala 200 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 200 000 Sk (6 638,78 €).

27/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky vylákala v Trnave od L. Q. 24. apríla 1996 sumu 200 000 Sk a 1. októbra 1996 ďalších 280 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze nevrátila, čím jej spôsobila škodu vo výške 480 000 Sk (15 933,08 €).

28/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od O. W. pod zámienkou pôžičky vylákala 25. apríla 1996 sumu 100 000 Sk a 12. júna 1996 sumu 20 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze nevrátila, čím jej spôsobila celkovú škodu 120 000 Sk (3 983,27 €).

29/ obžalovaná O. Q.

Dňa 31. mája 1996 v Trnave, od X. H. pod zámienkou pôžičky vylákala 55 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu,

čím jej spôsobila škodu 55 000 Sk (1 825,67 €).

30/ obžalovaná O. Q.

V Trnave v presne nezistenom dni v auguste 1996 pod zámienkou vybavenia úveru od W. H. vylákala 5 000 Sk a v presne nezistenom čase 1996 pod zámienkou pôžičky ďalších 50 000 Sk, pričom vedela, že úver nevybaví a peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu vo výške 55 000 Sk (1 825,67 €).

31/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. marca 1997 v Trnave vylákala od Ing. F. F. pod zámienkou pôžičky 40 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 40 000 Sk (1 327,76 €).

32/ obžalovaná O. Q.

Dňa 24. marca 1997 v Trnave, sa vo firme Z. s.r.o. Trnava v Trnave predstavila ako zástupkyňa firmy Q., s.r.o. Poltár, ponúkala dodávky ošipovaných, pričom vedela, že ich nebude môcť dodať a požadovala vyplatenie preddavku 400 000 Sk. Po vyplatení uvedenej sumy dňa 24. marca 1997 však dodávku nezabezpečila a získané peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím spoločnosti Z., s.r.o. Trnava spôsobila škodu vo výške 400 000 Sk (13 277,57 €).

33/obžalovaná O. Q.

Dňa 22. apríla 1997 v motoreste benzínového čerpadla „OMV“ pri Žiline, od W. W. vylákala sumu 100 000 Sk ako zálohovú platbu a manipulačný poplatok za vybavenie pôžičky pre firmu W. s.r.o. Levoča, pričom už v čase vylákania sumy 100 000 Sk vedela, že pôžičku nebude môcť vybaviť, peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu 100 000 Sk (3 319,39 €).

34/ obžalovaná O. Q.

V presne nezistenom dni mesiaca máj 1997 v Trnave, od Q. Q. pod zámienkou vybavenia úveru vylákala 10 000 Sk, pričom vedela, že úver nevybaví a peniaze minula pre vlastnú potrebu.

35/ obžalovaná O. Q.

Dňa 9. mája 1997 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. A. 100 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 100 000 Sk (3 319,39 €).

36/ obžalovaná O. Q.

Vylákala od Q. V. v obci Košúty 9. mája 1997 sumu 10 000 Sk a 15. mája 1997 sumu 50 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a zloženia manipulačného poplatku, pričom už v čase vylákania sumy vedela, že úver nebude môcť vybaviť a finančné prostriedky použila pre svoju potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 60 000 Sk (1 991,64 €).

37/ obžalovaná O. Q.

V obci Košúty 9. mája 1997 vylákala od L. V. sumu 10 000 Sk a 12. mája 1997 sumu 50 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a zloženia manipulačného poplatku, pričom už v čase vylákania sumy vedela, že úver nebude môcť vybaviť a finančné prostriedky použila pre svoju potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 60 000 Sk (1 991,64 €).

38/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od Mgr. C. V. pod zámienkou pôžičky vylákala 11. júna 1997 sumu 20 000 Sk a 17. júna 1997 ďalších 20 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v určenej lehote nevrátila, čím jej spôsobila celkovú škodu vo výške 40 000 Sk (1 327,76 €).

39/ obžalovaná O. Q.

Dňa 16. júna 1997 v Trnave od P. Z. vylákala pod zámienkou pôžičky sumu 200 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú

potrebu, čím jej spôsobila škodu vo výške 200 000 Sk (6 638,78 €).

40/ obžalovaná O. Q.

V Hlohovci od firmy D. D. s.r.o. Hlohovec 20. októbra 1997 vylákala sumu 10 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a 7. novembra 1997 pod zámienkou pôžičky 180 000 Sk, pričom už v čase vylákania uvedenej sumy vedela, že úver nebude môcť vybaviť. Úver nevybavila a peniaze v určenej lehote nevrátila, ale ich použila pre svoju potrebu, čím hore uvedenej firme spôsobila celkovú škodu 190 000 Sk (6 306,84 €).

41/ obžalovaná O. Q.

V období od októbra 1997 do 10. januára 1998 v Trnave od X. X. postupne pod zámienkou vybavenia úveru vylákala tovar a peniaze v hodnote 1 040 137 Sk, pričom už v čase vylákania uvedenej sumy a tovaru vedela, že úver nebude môcť vybaviť. Úver nevybavila.

42/ obžalovaná O. Q.

V presne nezistenom dni mesiaca marca 1998 v Radošovciach, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. A. sumu 10 000 Sk, pričom tak konala s úmyslom vylákané peniaze nevrátiť, peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a minula pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu vo výške 10 000 Sk (331,94 €).

teda :

obžalovaná O. Q. v bodoch 1/ - 24/, 26/ rozsudku

- na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a uvedeným činom spôsobila škodu veľkého rozsahu,

- v bode 2/ rozsudku spoločným konaním,

- v bodoch 25/, 27/-40/ rozsudku a v bodoch 41/ - 42/ rozsudku

- na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila takým trestným činom značnú škodu,

obžalovaní N. V., Q. X. v bode 2/ rozsudku

- spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili uvedeným činom škodu veľkého rozsahu,

č í m s p á c h a l i :

obžalovaná O. Q. v bodoch 1/ - 24/, 26/ rozsudku

trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z.

V bode 2/ rozsudku

spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z.

V bodoch 25/, 27/ - 40/ a v bodoch 41/ - 42/ rozsudku

dvojnásobný trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z.

Obžalovaní N. V. a Q. X.

v bode 2/ rozsudku

trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z.

za to sa

o d s u d z u j ú :

Obžalovaná O. Q.,

podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. a § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky 8 (osem) mesiacov a 1 (jeden) deň.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. sa obžalovaná O. Q. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný Q. X.

podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. sa obžalovanému Q. X. výkon uloženého trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

U obžalovaného N. V., súd podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zák. č. 421/2002 Z. z. upúšťa od uloženia súhrnného trestu, a to vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/45/1998, z 8. septembra 1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 10. marca 1999, sp. zn. 4To/226/1998, rozsudok Okresného súdu Galanta zo 6. apríla 2005, sp. zn. SA/7T/25/04 a trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky z 30. augusta 2007, sp. zn. 0T/9/2007.

Naproti tomu sa obžalovaní Ing. U. W. a Ing. Z. X., podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov

o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave z 11. septembra 2002, sp. zn. 2Kv/93/00, pre spáchanie trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 u obžalovaného Ing. U. W. a u obžalovanej Ing. Z. X. zo spáchania pomoci k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný N. V. ako súkromný podnikateľ 10. februára 1993 požiadal V. Q. M. a.s. filiálka Trnava o poskytnutie úveru v sume 5 400 000 Sk, pričom zmluvou č. XXX XXXXXX-XXX mu banka poskytla úver v uvedenej výške. Aby obžalovaný V. úver nemusel splácať z vlastných prostriedkov, uzatvoril 2. augusta 1993 s obžalovaným Q. X. s jeho vedomím fiktívnu kúpnu zmluvu, týkajúcu sa matečníkov vo W., podľa ktorej objekty predal obžalovanému X. za 6 800 000 Sk a ďalšiu zmluvu, podľa ktorej mu za 1 200 000 Sk predal aj zvieratá, pričom obžalovaný Q. X. mal formálne požiadať o úver, ktorý by obžalovanému V. jednak umožnil uhradiť úver predchádzajúci, jednak získať ďalšie finančné prostriedky,

obžalovaná Ing. Z. X., ako súdna znalkyňa z odboru oceňovania nehnuteľností, na požiadanie obžalovaného N. V. 4. mája 1993 spracovala znalecký posudok, v ktorom bez toho, že by uvedené objekty ohliadla a vôbec videla, ohodnotila ich na sumu 9 128 345 Sk, pričom ten istý posudok za rovnakých podmienok spracovala aj 22. decembra 1993 a objekty ohodnotila na sumu 9 128 345 Sk, pričom zamenila hodnotu objektov na parcelných číslach XXXX/X a XXXX/X,

obžalovaný Ing. U. W. ako komerčný pracovník V. Q. M. v Trnave, napriek tomu, že vybavoval všetky podklady pre poskytnutie úveru zo 4. marca 1993, a teda mal k dispozícii dostatočné podklady o

skutočnej hodnote nehnuteľnosti, stave splácania úveru, a o pokladničných aktivitách N. V., už najmenej začiatkom októbra 1993 ho nakontaktoval na O. Q. s tým, aby vystupovala ako sprostredkovateľka vo veci poskytnutia ďalšieho úveru Q. X.,

obžalovaná O. Q. sa podieľala na predkladaní fiktívnych dokladov na poskytnutie úveru Q. X. a nahovorila riaditeľa Pozemných stavieb N. W. Z., aby uvedená firma vystupovala pri poskytnutí úveru ako ručiteľ, pričom mu poskytla nepravdivé a skreslené údaje o stave nehnuteľnosti i o podnikateľských aktivitách Q. X.,

Ing. U. W. napriek uvedeným skutočnostiam podal 17. januára 1994 návrh na schválenie úveru vo výške 8 miliónov Sk, rozdeleného na dve časti, aby sa tak vyhol jeho schváleniu nadriadenými orgánmi, úver V. Q. M. a.s. filiálka Trnava aj poskytla, a to úverovou zmluvou č. XXXX-XXXXX-XX z 24. januára 1994 sumu 5 000 000 Sk a č. XXXX-XXXXX-XXX zo 7. februára 1994 sumu 3 000 000 Sk, pričom k žiadosti o úver predložili rôzne fingoané podklady a ako záruku za splácanie úveru založili iné objekty, než aké obžalovaní Q., V. a W. umožnili ohliadnuť riaditeľovi banky. Uvedeným konaním vznikla V. Q. M., a.s. Bratislava škoda vo výške 8 000 000 Sk,

lebo nebolo dokázané, že tento skutok spáchali obžalovaní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 26. februára 2015, sp. zn. 1T/24/2002, v spojení s opravným uznesením toho istého čísla z 25. júna 2015, rozhodol tak, že obžalovaná O. Q. bola v bodoch 1/ - 24/, 26/ rozsudku uznaná za vinnú z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, v bode 2/ - spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, v bodoch 25/, 27/ - 40/ a v bodoch 41/ - 42/ rozsudku z dvojnásobného trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Obžalovaní N. V. a Q. X. z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

1/ obžalovaná O. Q.

dňa 27. októbra 1992 v Galante, na podklade úverovej zmluvy č. XX/XXXXXXX-X získala v V. V., a.s. Galanta podnikateľský úver 890 000 Sk na kúpu rodinného domu v R. č. XX s príľahlými pozemkami, uvedený objekt na podnikateľské účely nepoužíva a úver nespláca, hoci od počiatku vedela, že tak nebude môcť urobiť, čím spôsobila V. V., a.s. Galanta škodu vo výške 890 000 Sk,

2/ obžalovaní N. V. a Q. X.

Obžalovaný N. V. ako súkromný podnikateľ 10. februára 1993 požiadal V. Q. M., a.s. filiálka Trnava o poskytnutie úveru v sume 5 400 000 Sk, pričom zmluvou č. XXX XXXXXX-XXX mu banka poskytla úver v uvedenej výške. Aby obžalovaný V. úver nemusel splácať z vlastných prostriedkov, uzatvoril 2. augusta 1993 s obžalovaným Q. X. s jeho vedomím fiktívnu kúpnu zmluvu, týkajúcu sa matečníkov vo W., podľa ktorej objekty predal obžalovanému X. za 6 800 000 Sk a ďalšiu zmluvu, podľa ktorej mu za 1 200 000 Sk predal aj zvieratá, pričom obžalovaný Q. X. mal formálne požiadať o úver, ktorý by obžalovanému V. jednak umožnil uhradiť úver predchádzajúci, jednak získať ďalšie finančné prostriedky,

Obžalovaný Ing. U. W. ako komerčný pracovník V. Q. M. v Trnave, napriek tomu, že vybavoval všetky podklady pre poskytnutie úveru zo 4. marca 1993, a teda mal k dispozícii dostatočné podklady o skutočnej hodnote nehnuteľnosti, stave splácania úveru a o pokladničných aktivitách N. V., už najmenej začiatkom októbra 1993 ho nakontaktoval na O. Q. s tým, aby vystupovala ako sprostredkovateľka vo veci poskytnutia ďalšieho úveru Q. X.,

Obžalovaná Ing. Z. X. ako súdna znalkyňa z odboru oceňovania nehnuteľností, na požiadanie obžalovaného N. V. 4. mája 1993 spracovala znalecký posudok, v ktorom bez toho, že by uvedené

objekty ohliadla a vôbec videla, ohodnotila ich na sumu 9 128 345 Sk, pričom ten istý posudok za rovnakých podmienok spracovala aj 22. decembra 1993 a objekty ohodnotila na sumu 9 128 345 Sk, pričom zmenila hodnotu objektov na parcelných číslach XXXXX a XXXX/X,

Obžalovaná O. Q. sa podieľala na predkladaní fiktívnych dokladov na poskytnutie úveru Q. X. a nahovorila riaditeľa Pozemných stavieb N. - W. Z., aby uvedená firma vystupovala pri poskytnutí úveru ako ručiteľ, pričom mu poskytla nepravdivé a skreslené údaje o stave nehnuteľnosti i o podnikateľských aktivitách Q. X., Ing. U. W. napriek uvedeným skutočnostiam podal 17. januára 1994 návrh na schválenie úveru vo výške 8 miliónov Sk, rozdeleného na dve časti, aby sa tak vyhol jeho schváleniu nadriadenými orgánmi, úver V. Q. M., a.s. filiálka Trnava aj poskytla, a to úverovou zmluvou č. XXXX-XXXXX-XX z 24. januára 1994 sumu 5 000 000 Sk a č. XXXX-XXXXX-XXX zo 7. februára 1994 sumu 3 000 000 Sk, pričom k žiadosti o úver predložili rôzne fingované podklady a ako záruku za splácanie úveru založili iné objekty, než aké obžalovaný Q., V. a W. umožnili ohliadnuť riaditeľovi banky. Uvedeným konaním vznikla V. Q. M., a.s. Bratislava škoda vo výške 8 000 000 Sk,

3/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni mesiaca september 1993 v Trnave pod zámienkou pôžičky vylákala od F. Q. sumu 450 000 Sk, pričom uvedené peniaze použila pre vlastnú potrebu a v určenej lehote nevrátila, čím jej spôsobila škodu vo výške 450 000 Sk,

4/ obžalovaná O. Q.

Dňa 4. októbra 1993 v Bratislave na podklade úverovej zmluvy č. XXXX, vylákala v U. M. a.s. Bratislava pod zámienkou poskytnutia úveru na rekonštrukciu rodinného domu v R. na veľkoobchodný objekt a jeho zariadenie sumu 5 000 000 Sk, z ktorej 3 710 800 Sk poskytla H. D. a X. Q. a sumu 289 200 Sk použila pre vlastnú potrebu, pričom s rekonštrukciou objektu nebolo vôbec začaté a úver nesplácala, čím U. M. a.s. Bratislava spôsobila škodu vo výške 5 000 000 Sk,

5/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. januára 1994 v Trnave od W. Z. vylákala pod zámienkou pôžičky na dobu 2 mesiacov sumu 147 000 Sk, ktorú v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 147 000 Sk,

6/ obžalovaná O. Q.

V mesiaci február 1994 v Trnave, pod zámienkou pôžičky na dobu jedného mesiaca vylákala od X. V. sumu 300 000 Sk, ktorú v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 300 000 Sk,

7/ obžalovaná O. Q.

Dňa 17. februára 1994 v Trnave, od O. Q. vylákala pod zámienkou pôžičky čiastku 200 000 Sk, ktorú použila pre vlastnú potrebu a ktorú v určenej lehote nesplátila,

8/ obžalovaná O. Q.

V období od marca 1994 do novembra 1994 v Trnave postupne v 6 prípadoch vylákala od MVDr. X. P. sumu 370 000 Sk a 7 000 rakúskych šilingov (ATS), čím spôsobila menovanej škodu 389 393 Sk,

9/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni v mesiaci apríl 1994 v Trnave pod zámienkou pôžičky vylákala od W. W. 63 500 Sk, 130 švajčiarskych frankov (CHF) a 100 rakúskych šilingov (ATS), pričom tieto riadne nevrátila, čím jej spôsobila škodu 66 745 Sk,

10/ obžalovaná O. Q.

V období od 9. augusta 1994 do 15. decembra 1994 v Trnave od F. A. pod zámienkou pôžičky postupne vylákala peňažné sumy, a to 9. augusta 1994 1.100.800,- Sk, 15. októbra 1994 130.000,- Sk, 1. novembra 1994 50.000,- Sk, 15. decembra 1994 28.000,- Sk, 250 USD a 2.000 ATS, ktoré v

stanovených lehotách nevrátila, čím menovanému spôsobila škodu 1 322 800 Sk,

11/ obžalovaná O. Q.

Dňa 17. augusta 1994 v Trnave pod zámienkou pôžičky na dobu 2 mesiacov vylákala od W. A. sumu 100 000 Sk, pričom peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 100 000 Sk,

12/ obžalovaná O. Q.

Dňa 25. októbra 1994 v Trnave od X. A. pod zámienkou pôžičky na dobu dvoch mesiacov vylákala 69 000 Sk, uvedenú sumu v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 69 000 Sk,

13/ obžalovaná O. Q.

Dňa 21. novembra 1994 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od R. Q. sumu 50 000 Sk, ktoré v stanovenej lehote nevrátila a tieto minula pre svoju potrebu, čím jej spôsobila škodu 50 000 Sk,

14/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky v Trnave, vylákala od A. W. dňa 21. novembra 1994 sumu 200 000 Sk a dňa 30. novembra 1995 sumu 50 000 Sk, pričom uvedené peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 250 000 Sk,

15/ obžalovaná O. Q.

Dňa 25. januára 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od W. V. sumu 95 200 Sk, pričom uvedené peniaze v stanovenej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 95 200 Sk,

16/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. februára 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od R. E. 17 300 Sk, uvedené peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu,

17/ obžalovaná O. Q.

V Trnave pod zámienkou pôžičky od Q. E. vylákala dňa 20. februára 1995 sumu 100 000 Sk a dňa 20. marca 1995 ďalších 70 000 Sk, ktoré v určenej lehote nevrátila,

18/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky od Ing. N. W. v Bratislave, v bližšie nezistenom dni v mesiaci apríl 1995 vylákala 271 000 Sk a v presne nezistenom dni v máji 1995 ďalších 100 000 Sk a peniaze v určenej lehote nevrátila a tieto minula pre svoju potrebu, čím mu spôsobila celkovú škodu 371 000 Sk,

19/ obžalovaná O. Q.

Dňa 9. mája 1995 v Trnave vylákala od A. W. pod zámienkou pôžičky sumu 100 000 Sk, peniaze v stanovenej lehote nevrátila, čím jej spôsobila škodu 100 000 Sk,

20/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od F. S. pod zámienkou pôžičky dňa 31. júla 1995 vylákala 800 000 Sk a dňa 18. augusta 1995 400.000,- Sk, ktoré v určenej lehote nesplatila, čím mu spôsobila celkovú škodu 1 200 000 Sk,

21/ obžalovaná O. Q.

Dňa 22. decembra 1995 v Trnave, od W. D. pod zámienkou pôžičky vylákala sumu 150 900 Sk, ktorú v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 150 900 Sk,

22/ obžalovaná O. Q.

Dňa 22. decembra 1995 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. D. 40 000 Sk, pričom uvedenú sumu v stanovenej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 40 000 Sk,

23/ obžalovaná O. Q.

Dňa 12. februára 1996 v Trnave od D. V. pod zámienkou vybavenia úveru vylákala 40 000 Sk, úver nevybavila a nemala možnosť ho vybaviť a peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu 40 000 Sk,

24/ obžalovaná O. Q.

Dňa 14. februára 1996 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od L. Q. sumu 1 000 000 Sk a v presne nezistenom dni začiatkom mesiaca marca 1996 2 000 000 Sk, ktoré v stanovenej lehote nevrátila, ale ich použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila celkovú škodu 3 000 000 Sk,

25/ obžalovaná O. Q.

V bližšie nezistenom dni začiatkom mesiaca apríl 1996 v Trnave, vylákala pod zámienkou pôžičky od Ing. F. F. sumu 80 000 Sk, ktorú v stanovenej lehote nevrátila a použila ju pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 80 000 Sk,

26/ obžalovaná O. Q.

Dňa 8. marca 1996 v Trnave od X. W. pod zámienkou pôžičky na dobu 4 mesiacov vylákala 200 000 Sk, uvedené peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 200 000 Sk,

27/ obžalovaná O. Q.

Pod zámienkou pôžičky vylákala v Trnave od L. Q. 24. apríla 1996 sumu 200 000 Sk a 1. októbra 1996 ďalších 280 000 Sk, ktoré nevrátila, čím jej spôsobila škodu 480 000 Sk,

28/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od O. W. pod zámienkou pôžičky vylákala 25. apríla 1996 sumu 100 000 Sk a 12. júna 1996 sumu 20 000 Sk, ktoré nevrátila, čím jej spôsobila celkovú škodu 120 000 Sk,

29/ obžalovaná O. Q.

Dňa 31. mája 1996 v Trnave, od X. H. pod zámienkou pôžičky vylákala 55 000 Sk, pričom uvedenú sumu v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 55 000 Sk,

30/ obžalovaná O. Q.

V Trnave v presne nezistenom dni v auguste 1996 pod zámienkou vybavenia úveru od W. H. vylákala 5 000 Sk a v presne nezistenom čase 1996 pod zámienkou pôžičky ďalších 50 000 Sk, pričom úver nevybavila a peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu 55 000 Sk,

31/ obžalovaná O. Q.

Dňa 10. marca 1997 v Trnave vylákala od Ing. F. F. pod zámienkou pôžičky 40 000 Sk, ktoré nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 40 000 Sk,

32/ obžalovaná O. Q.

Dňa 24. marca 1997 v Trnave, sa vo firme Z. s.r.o. Trnava v Trnave predstavila ako zástupkyňa firmy Q., s.r.o. Poltár, ponúkala dodávky ošipovaných a požadovala vyplatenie preddavku 400 000 Sk. Po vyplatení uvedenej sumy dňa 24. marca 1997 však dodávku nezabezpečila a získané peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím spoločnosti Z., s.r.o. Trnava spôsobila škodu 400 000 Sk,

33/ obžalovaná O. Q.

Dňa 22. apríla 1997 v motoreste benzínového čerpadla „OMV“ pri Žiline, od W. vylákala sumu 100 000 Sk ako zálohovú platbu a manipulačný poplatok za vybavenie pôžičky pre firmu W. s.r.o. Levoča, pričom úver nevybavila, peniaze nevrátila, čím mu spôsobila škodu 100 000 Sk,

34/ obžalovaná O. Q.

V presne nezistenom dni mesiaca máj 1997 v Trnave, od Q. Q. pod zámienkou vybavenia úveru vylákala 10 000 Sk, úver však nevybavila a peniaze minula pre vlastnú potrebu,

35/ obžalovaná O. Q.

Dňa 9. mája 1997 v Trnave, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. A. 100 000 Sk, pričom peniaze v dohodnutej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 100 000 Sk,

36/ obžalovaná O. Q.

Vylákala od Q. V. v obci Košúty 9. mája 1997 sumu 10 000 Sk a 15. mája 1997 sumu 50 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a zloženia manipulačného poplatku, pričom úver nevybavila, keď k tomu nemala žiadnu možnosť a finančné prostriedky použila pre svoju potrebu, čím mu spôsobila škodu 60 000 Sk,

37/ obžalovaná O. Q.

V obci Košúty 9. mája 1997 vylákala od L. V. sumu 10 000 Sk a 12. mája 1997 sumu 50 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a zloženia manipulačného poplatku, pričom úver nevybavila, keď k tomu nemala žiadnu možnosť a finančné prostriedky použila pre svoju potrebu, čím mu spôsobila škodu 60 000 Sk,

38/ obžalovaná O. Q.

V Trnave od Mgr. C. V. pod zámienkou pôžičky vylákala 11. júna 1997 sumu 20 000 Sk a 17. júna 1997 ďalších 20 000 Sk, čím jej spôsobila celkovú škodu 40 000 Sk, pričom peniaze v určenej lehote nesplatila,

39/ obžalovaná O. Q.

Dňa 16. júna 1997 v Trnave od P. Z. vylákala pod zámienkou pôžičky sumu 200 000 Sk, ktorú v dohodnutej lehote nevrátila a použila pre vlastnú potrebu, čím jej spôsobila škodu 200 000 Sk,

40/ obžalovaná O. Q.

V Hlohovci od firmy D. D. s.r.o. Hlohovec 20. októbra 1997 vylákala sumu 10 000 Sk pod zámienkou vybavenia úveru a 7. novembra 1997 pod zámienkou pôžičky 180 000 Sk, pričom úver nevybavila a peniaze v určenej lehote nevrátila, ale ich použila pre svoju potrebu, čím hore uvedenej firme spôsobila celkovú škodu 190 000 Sk,

41/ obžalovaná O. Q.

V období od októbra 1997 do 10. januára 1998 v Trnave od X. X. postupne pod zámienkou vybavenia úveru vylákala tovar a peniaze v hodnote 1 040 137 Sk, pričom úver nevybavila,

42/ obžalovaná O. Q.

V presne nezistenom dni mesiaca marca 1998 v Radošovciach, pod zámienkou pôžičky vylákala od F. A. sumu 10 000 Sk, ktorú v dohodnutej lehote nevrátila a minula pre vlastnú potrebu, čím mu spôsobila škodu 10 000 Sk.

Za to ich súd odsúdil :

Obžalovanú O. Q., podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 a § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky 8 (osem) mesiacov a 1 (jeden) deň.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 obžalovanú zaradil súd na výkon trestu odňatia slobody do prvej nápravno-výchovnej skupiny (I. NVS.).

Obžalovaného Q. X., podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

U obžalovaného N. V. súd podľa § 37 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003 upustil od uloženia súhrnného trestu, a to vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/45/1998, z 8. septembra 1998 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra, sp. zn. 4To/226/1998, z 10. marca 1999, rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. SA/7T/25/04, zo 6. apríla 2005 a trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 0T/9/2007, z 30. augusta 2007.

Obžalovaní Ing. U. W., Ing. Z. X. boli podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Krajského prokurátora v Trnave pod sp. zn. 2Kv/93/00, z 11. septembra 2002.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní (č. l. 4104) podal prokurátor odvolanie do oslobodzujúcej časti, týkajúcej sa obžalovaných Ing. Z. X. a Ing. U. W. a proti výroku o treste u obžalovaných O. Q., N. V. a Q. X. v ich neprospech, ktoré 10. apríla 2015 písomne odôvodnil.

Z obsahu odôvodnenia odvolania vyplýva, že prokurátor sa nestotožnil s rozhodnutím krajského súdu.

K oslobodzujúcej časti rozsudku prokurátor poukázal na chybné použitie ustanovenia § 285 písm. c/ Trestného poriadku, správne malo byť použité ustanovenie § 226 písm. c/ Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Podľa názoru prokurátora súd nevyhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, resp. starostlivo nezvážil všetky okolnosti prípadu. Konanie obžalovaných Ing. U. W. a Ing. Z. X. opísané v bode 2/ obžalobného návrhu nemožno posudzovať izolovane, tak ako to urobil konajúci súd, ale iba v spojitosti s konaním obžalovaných N. V., Q. X. a O. Q., pretože bez právne relevantného súčinnostného konania obžalovaných Ing. Z. X. ako znalkyne z odboru oceňovania nehnuteľností, ktorá vedome nadhodnotila nehnuteľnosti slúžiace na zabezpečenie žiadaného konkrétneho úveru a konania Ing. W., ktorý ako kompetentný pracovník banky vedome pripravoval nepravdivé podklady na schválenie žiadaného bankového úveru, by nedošlo k následku žalovaného trestného činu, t.j. k podvodnému vylákaniu mnohomiliónového úveru od V. Q. M., a.s.

Podľa názoru prokurátora obžalovaní Ing. Z. X. a Ing. U. W. vzhľadom na svoje postavenie, odborné znalosti a životné skúsenosti nepochybne museli vedieť o tom, že svojím konaním poskytujú súčinnosť (či už vo forme pomoci alebo vo forme priamej spoluúčasti na podvodnom získaní bankového úveru) a boli s týmto následkom uzročení. Ich zavinenie vo forme nepriameho úmyslu možno vyvodiť aj z toho, že obom obžalovaným bola dobre známa realita 90-tych rokov, najmä obdobie začiatku týchto rokov, kedy boli na Slovensku vo veľkej miere rozšírené podvody na úkor bánk vo forme predstierania splnenia podmienok na poskytnutie bankových úverov.

K výrokom o treste u obžalovaných O. Q., N. V. a Q. X. prokurátor uviedol, že mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom u obžalovaných O. Q. a Q. X. a upustenie od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody u obžalovaného N. V. nezodpovedá vysokému stupňu spoločenskej nebezpečnosti konania týchto páchatel'ov a preto nie je spôsobilé u nich splniť základnú funkciu trestu, t.j. ochranu spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov. Takéto uloženie trestov nemá zákonné opodstatnenie. Krajský súd precenil pri ukladaní trestov neprimeranú dĺžku súdneho konania, ktoré však nebolo zapríčinené len prekážkami na strane súdu (zmeny v zložení senátu), ale najmä procesnými prekážkami súvisiacimi so zabezpečovaním prítomnosti obžalovaných, poškodených a svedkov na hlavných pojednávaniach, ktoré bolo potrebné opakovane odročovať. Celková dĺžka procesu však bola odôvodnená aj rozsahom samotného dokazovania (42 žalovaných skutkov) a jeho náročnosťou. Obžalovaní svojím konaním spôsobili na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu. Krajský súd najmä u obžalovanej Q. nezohľadnil skutočnosť, že v páchaní podvodov na úkor iného systematicky pokračovala dlhé časové obdobie. Tieto skutočnosti odôvodňujú u obžalovaných uloženie trestu odňatia slobody v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. U obžalovaného N. V. závažnosť spôsobeného následku nedovoľuje upustiť u neho od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody.

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vrátil vec tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaná O. Q. 29. júna 2015 podala proti uvedenému rozsudku odvolanie (doručené Krajskému súdu v Trnave 2. júla 2015) prostredníctvom svojho obhajcu. V úvode odvolania cituje ustanovenie § 250 Trestného zákona a zaoberá sa zákonnými znakmi skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Skutočnosť, že páchatel' nevrátil zapožičané peňažné čiastky v zmluvnej lehote neodôvodňuje podľa nej záver, že sa obohatil ku škode cudzieho majetku tým, že veriteľa uviedol do omylu a naplnil tým znaky trestného činu podvodu. K naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu sa po subjektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel' už v dobe pôžičky konal v úmysle vypožičané peniaze vôbec nevrátiť alebo nevrátiť ich v zmluvnej lehote, prípadne konal s vedomím, že peniaze nebude môcť v zmluvnej lehote vrátiť a že tým uvádza iného do omylu (R 57/1978).

Podľa názoru obžalovanej poskytnutie pôžičky je potrebné hodnotiť ako občianskoprávny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom. Pokiaľ sa poškodený účastník takéhoto vzťahu svojou zjavnou neopatrnosťou sám ocitol v situácii, keď v rámci občianskoprávneho vzťahu pristúpil k neistému obchodu a vynaložil naň aj finančné prostriedky, musí sa rovnako sám s touto situáciou vyrovnáť za použitia súkromnoprávných inštitútov. Z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický právny štát je neprijateľné, aby trestným postihom jedného z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu bola nahradená nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane jeho vlastných práv a majetkových záujmov (NS ČR, sp. zn. 7Tdo/486/2010). Z uznávaného princípu právneho štátu, ktorým je trestná represia chápaná ako prostriedok ultima ratio vyplýva, že ochrana právnych vzťahov má byť v prvom rade uplatňovaná prostriedkami občianskeho práva. Princíp subsidiarity trestnej represie totiž vyžaduje, aby štát uplatňoval prostriedky trestného práva zdržanlivo a iba v nevyhnutných prípadoch, kde ostatné právne nástroje a prostriedky zlyhali.

K bodu 1/ a 4/ rozsudku :

Obžalovaná disponovala živnostenským oprávnením Obvodného úradu Trnava č. XXX -XXXX, kde okrem iného predmetom činnosti bolo sprostredkovanie obchodu a veľkoobchod s potravinárskym tovarom, sprostredkovateľská činnosť, činnosť organizačného a ekonomického poradcu. Obžalovaná si 27. októbra 1992 v V. V. Galanta vzala úver 889 447 Sk. Tento úver nebol účelovo viazaný a bol zabezpečený dvoma ručiteľmi. Z úveru zaplatila za dom v obci R., ktorý chcela využívať na podnikateľské účely. Tento úver je už splatený. Nebolo preukázané, že obžalovaná od začiatku vedela, že tento úver nebude môcť splácať. O jej úmysle dom rekonštruovať svedčí skutočnosť, že si 4. októbra 1993 v U. M. Bratislava vybavila úver 5 mil. Sk práve na rekonštrukciu tohto domu. Rekonštrukciu mal zabezpečiť X. Q. a H. D., ktorým odovzdala sumu 5 mil. Sk, čo potvrdil notár 13. októbra 1993 (č. l. 1066). Rekonštrukciu mali realizovať do 5. októbra 1994. Rekonštrukciu domu však nezabezpečili a nevrátili ani prevzaté finančné prostriedky. V čase vybavovania úverov obžalovaná nemohla predpokladať, že jej podnikateľské aktivity sa neuskutočnia a úvery nebude schopná splácať. Podľa názoru obžalovanej sa jedná o bežný záväzkový vzťah medzi veriteľom a dlžníkom.

K bodu 2/ rozsudku :

Obžalovaná uviedla, že nie je nikde špecifikované, aké fiktívne doklady mala predkladať na poskytnutie úveru Q. X.. Obžalovaná sprostredkovala v rámci jej podnikateľskej činnosti poskytnutie úveru na kúpu poľnohospodárskych objektov vo W. Q. X., pričom mala k dispozícii znalecký posudok k hodnote predávaných objektov, ktorý vypracovala na to určená znalkyňa a obžalovaná nemohla predpokladať, že tento nie je pravdivý a že znalkyňa cenu predmetných nehnuteľností nadhodnotila. Obžalovaná predávané objekty nikdy nevidela. Pri obhliadke objektov pracovníkmi banky nevystúpila z auta. Taktiež pri vybavovaní Pozemných stavieb N. ako ručiteľa za tento úver obžalovaná predložila len doklady a informácie, ktoré mala od N. V. a Q. X. a nebolo jej povinnosťou zisťovať a overovať ich pravdivosť. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani to, že obžalovaná vedela o podvodnom úmysle Q. X. a N. V. pri vybavovaní úveru. Ani v tomto prípade vedome nikoho do omylu neuviedla, ani ničím omyl nevyužila.

K bodom 3/ - 31/; 38/; 39/; a 42/ rozsudku :

Podľa slovenského právneho poriadku nie je trestné požičať si peniaze a tieto použiť pre vlastnú potrebu. Nie je trestné ani požičané peniaze v dohodnutej dobe nevrátiť. Obžalovaná namietla, že jej poškodení finančné prostriedky poskytl na jej žiadosť ako pôžičku. V skutočnosti sa jednalo o finančné prostriedky, ktoré jej sami dobrovoľne poskytl za účelom ich veľmi výhodného zúročenia a to aj opakovane. Jednoznačne to vyplýva z dohodnutých podmienok a výšky úrokov, ktoré veritelia požadovali (uviedla v príkladoch). Finančné prostriedky od poškodených dokázala obžalovaná zhodnotiť tak, že ich naďalej poskytla na podnikanie W. Q. pre firmu C. vo W.. Národnou ústredňou Interpolu bolo potvrdené, že firma C. vo W. existuje a jedným z jej riaditeľov je W. Q. z S.. Predmetom činnosti tejto firmy bolo aj sprostredkovanie obchodov za províziu. Svedok X. H. potvrdil, že W. Q. sa zaoberal vybavovaním úverov v zahraničí a viackrát s ním cestoval na jednanie do W.. Okrem toho ako kuriér prevážal rôzne sumy peňazí. Listom (č. l. 779) jej firma C. oznámila, že financovanie investičných programov bude začaté koncom mesiaca september 1997. Nakoľko ale následne W. Q. zomrel a na jeho firmu nemala žiadne kontakty, nezostali jej žiadne finančné prostriedky, ktoré by mohla poškodeným vyplatiť.

K bodu 32/ rozsudku :

Od firmy Q., s.r.o. mala obžalovaná písomné splnomocnenie. O pravosti splnomocnenia nemala žiadne pochybnosti a zrejme o tom nepochybovali ani vo firme Z., s.r.o., pre ktorú sprostredkovala dodávku ošipaných. Prevzatú zálohu 400 000 Sk odovzdala zástupcovi firmy Q. p. M.. Neskôr jej oznámil, že ošipané majú mor a dodávka bude meškať. Obžalovaná pôsobila len ako sprostredkovateľ. Neboli vyprodukované žiadne dôkazy, ktoré by ju usvedčovali z toho, že v čase uzavretia obchodu vedela, že ošipané dodané nebudú alebo, že sa jedná o nejaký podvod. Z tejto transakcie obžalovaná nemala žiaden zisk.

K bodom 30/; 33/; 34/; 35/; 36/; 37/; 40/; 41/ :

Podľa rozsudku obžalovaná mala pod zámienkou vybavenia úveru vylákať finančné prostriedky od Q. Q. a F. A., od W. W., od Q. V., od L. V., od firmy D. D. a od X. X., pričom úver nevybavila a nemala k tomu ani možnosť a finančné prostriedky. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že tieto peniaze nevylákala pod zámienkou vybavenia úveru, ale skutočne ich na vybavovanie zahraničných úverov použila. O sprostredkovaní úverov existujú riadne spísané zmluvy a bol to predmet jej podnikateľskej činnosti. Q. Q. s F. A. a W. H. potvrdili, že sa zúčastňovali rokovaní v Nitre so W. Q., ktorý mal úvery v zahraničí vybaviť. To, že W. Q. sa zaoberal sprostredkovaním úverov zo zahraničia, potvrdil aj svedok F. W., pre ktorého mal Q. vybaviť úver 3 mil. USD. K realizácii napokon nedošlo len z dôvodu úmrtia W. Q.. Podľa obžalovanej sa jedná opäť o občianskoprávny resp. obchodnoprávny záväzkový vzťah.

Podľa bodu 40/ rozsudku mala obžalovaná od firmy D. D., s.r.o. 7. novembra 1997 pod zámienkou pôžičky vylákať 180 000 Sk, pričom peniaze v určenej lehote nevrátila a použila ich pre vlastnú potrebu. Ani v tomto prípade podľa názoru obžalovanej nejde o trestný čin, nakoľko existovala písomná zmluva o pôžičke a bolo k nej zriadené záložné právo na jej motorové vozidlo. Peniaze v dohodnutej lehote vrátiť nemohla, pretože bola vzatá do vyšetrovacej väzby. Nevznikla ani žiadna škoda, nakoľko motorové vozidlo obžalovanej prešlo do vlastníctva firmy D. D., s.r.o.

Obžalovaná v závere poukázala na to, že pred spáchaním žalovaných skutkov, ako aj počas celého trestného stíhania sa nedopustila žiadnej trestnej činnosti, viedla riadny a bezúhonný život. Ak by aj odvolací súd dospel k záveru, že za niektoré skutky obžalovaná nesie trestnú zodpovednosť, podľa nej uloženie akéhokoľvek trestu po tom, čo trestné stíhanie je vedené od r. 1996, by už nemohlo splniť svoj výchovný, ani preventívny účel. Pritom poukázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a judikatúru EŠLP.

S poukazom na uvedené skutočnosti obžalovaná Q. navrhla, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Trestného poriadku; podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok, a vec podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám prejednal a rozhodol.

K podaným odvolaniam sa vyjadrila obžalovaná Z. X. prostredníctvom svojho obhajcu 29. júna 2015 (č. l. 4144 - 4145).

Obžalovaná sa s dôvodmi odvolania prokurátora nestotožnila. Odhliadnuc od formálneho pochybenia súdu, ktorý oslobodil obžalovanú spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku, vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaná Ing. Z. X. mala vedomosť o tom, že ňou vypracovaný znalecký posudok, ktorým ocenila nehnuteľnosť, bude použitý ako podklad k žiadosti o poskytnutie úveru. Posudok mal byť vypracovaný za účelom odpredaja nehnuteľnosti a nie za účelom vybavenia bankového úveru. Preto vo vzťahu k tejto obžalovanej nie je preukázaná subjektívna stránka žalovaného trestného činu. Prvostupňový súd v tomto smere správne vyhodnotil zadovážené dôkazy, na podklade ktorých aj správne rozhodol, keď obžalovanú X. spod obžaloby oslobodil.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaná navrhla odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietnuť.

K podaným odvolaniam sa vyjadril obžalovaný Q. X. prostredníctvom svojho obhajcu 22. júna 2015 (č. l. 4164 - 4165).

S názorom prokurátora týkajúceho sa argumentov k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 40 Trestného zákona nesúhlasil. Prvostupňový súd jasne a presvedčivo zdôvodnil svoje rozhodnutie. Vychádzal pritom z nasledujúcich skutočností :

- Na obžalovaného Q. X. sa hľadá ako keby nebol odsúdený;
- Obžalovaný sa v plnom rozsahu ku skutku ako jediný priznal a svojou výpoveďou napomohol pri objasnení závažnej trestnej činnosti; od r. 1993 žil bezúhonným spôsobom života; uplynulší čas od spáchania skutku sa javí byť v rozpore s účelom trestu; prihliadol pritom na rozhodovaciu činnosť slovenských súdov, resp. EŠLP.

Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave bolo zamietnuté.

K podaným odvolaniam sa vyjadril obžalovaný Ing. U. W. prostredníctvom svojej obhajkyne 7. júla 2015 (č. l. 4149 - 4150).

Z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní ako aj v konaní na súde vyplynulo, že obžalovaný ako pracovník banky postupoval pri poskytovaní predmetného úveru štandardne. Za obdobie, kedy v banke pracoval takto rovnakým spôsobom vybavil najmenej 30 úverov. O úvere nerozhodoval sám. V banke na to bola zriadená úverová komisia. V. ani X. nepoznal. Žiadal od nich doklady potrebné k poskytnutiu úveru. S riaditeľom banky bol pozrieť objekty, ktoré mali byť založené na splácanie úveru. V žiadnom prípade nemal vedomosť o tom, že ukázané objekty nie sú objektmi pravými. Sám sa cíti byť podvedený. Poskytnuté úvery boli schválené.

Obžalovaný sa stotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave a navrhol odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 564 ods. 4 Trestného poriadku - zák. č. 301/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2016 vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd.

Obžaloba bola podaná Krajskou prokuratúrou Trnava pod č. 2 Kv 93/00-88, na Krajský súd v Trnave 17. septembra 2002, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky pri plnení prieskumnej povinnosti postupoval podľa zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.

Na základe podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozhodnutia, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, prihliadnuc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil pritom, že odvolania prokurátora a obžalovanej Q. sú prípustné (§ 245 Trestného poriadku), boli podané oprávnenými osobami (§ 246 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Trestného poriadku) a včas (§ 248 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej Q. a prokurátora sú čiastočne dôvodné.

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) odvolací súd môže rozhodnúť sám o podmienечnom zastavení trestného stíhania, schválení zmieru alebo rozsudkom vo veci, len ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený a prípadne doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) výrok rozsudku, ktorým sa obvinený uznáva za vinného, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušných zákonných ustanovení, ale i uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností, ktorých je treba k tomu, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako i uvedením všetkých zákonných znakov, vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Popis skutku preto nemôže byť ľubovoľný, ale musí vyjadrovať všetky skutočnosti významné pre právnu kvalifikáciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že o správne posúdenie skutku sa jedná vtedy, keď popis skutku vo výroku rozsudku je v súlade s právnou vetou obsahujúcou formálne zákonné znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu.

V posudzovanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o vine obžalovaných musel upresniť skutkové vety tak, aby všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého boli obžalovaní uznaní za vinných, popísané skutky náležite vyjadrovali. Takéto doplnenie rozhodných skutkových zistení totiž samo osebe nijak nezhoršuje postavenie obžalovaných, pokiaľ sa tým nemení rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, z ktorej boli uznaní za vinných, nespríšňuje sa právna kvalifikácia ani uložený trest a pod. (Uznesenie NS ČR, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).

Na hlavných pojednávaniach krajský súd vykonal zákonom predpísaným spôsobom všetky dostupné a potrebné dôkazy na náležité zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Krajský súd vykonané dôkazy vyhodnotil riadiac sa pritom dôsledne ustanovením § 2 ods. 6 Trestného poriadku jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel tak k správny a úplný skutkový záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia potom krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá ustanoveniu § 125 Trestného poriadku a odvolacie námietky obžalovanej Q., resp. iné zistené okolnosti nemajú zásadný vplyv na rozhodnutie o otázke viny, a preto odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na tam uvedené dôvody, ktoré si osvojuje.

Napriek tomu k odvolacím námietkam obžalovanej Q. najvyšší súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

Posudzujúc skutky 1/, 3/ až 42/ napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že trestná činnosť obžalovanej O. Q. bola preukázaná hlavne výpoveďami poškodených, od ktorých si požičiavala peniaze za účelom ich zhodnotenia resp. ako zálohy za vybavované úvery. Poškodení na základe dôvery s ňou uzatvárali zmluvy o pôžičke. Obžalovaná v dohodnutých termínoch pôžičky nesplácala, resp. splatila len minimálnu čiastku z dlhov, a to až na základe urgencií. Niektorí poškodení pohľadávky uplatňovali prostredníctvom exekútora v občianskom súdnom konaní.

Podstatou odvolania obžalovanej je tvrdenie, že nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu - úmyselné zavinenie. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že obžalovaná už v čase uzatvárania zmlúv o pôžičkách vedela, že pôžičky nebude schopná riadne a včas splácať. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj rozsah pôžičiek, ich frekvenciu, jej príjmy, ako aj uvádzanie nepravdivých okolností pri uzatváraní príslušných zmlúv. (Např. skutok č. 5 - vylákané peniaze v januári 1994 vo výške 147 000 Sk, skutok č. 6 - vylákané peniaze vo februári 1994 v sume 300 000 Sk, skutok č. 7 - vylákané peniaze tiež vo februári 1994 v sume 200 000 Sk a takto obžalovaná pokračovala celý rok 1994 a následne aj rok 1995 až 1998.) Hoci obžalovaná peniaze mala k dispozícii z ďalšej pôžičky, tieto nevracala, ale si ich ponechávala pre vlastnú potrebu. Nie je teda pochybnosť o tom, že v týchto prípadoch konala obžalovaná v úmysle svoj dlh nesplniť a peniaze nevrátiť, resp. ich použiť na iný účel, čím inému spôsobila škodu a seba obohatila. Výsledky dokazovania teda dostatočným spôsobom preukázali vinu obžalovanej.

Vo vzťahu k bodu 2/ rozsudku bola obžalovaná priamo usvedčená výpoveďou spoluobžalovaného Q. X., ktorý podrobne vypovedal o postupe pri vybavovaní úveru a nepriamo výpoveďou svedka W. Z., ktorý vystupoval ako ručiteľ. Svedok N. D. nepriamo svedčil o tom, že obžalovaný V. ho požiadal, aby mu zohnal nejaké ošipané. Svedok E. V. vypovedal, že obžalovaný V. mu začiatkom roka 1993 ponúkol dodávku ošipaných, ktoré však obžalovaný nedodal.

Trestná činnosť obžalovaného Q. X. je preukázaná jeho vlastnou výpoveďou. Obžalovaný N. V. napriek skutočnosti, že v tejto veci nevypovedal, je jeho spolupáchateľstvo preukázané výpoveďou obžalovaného X. resp. O. Q., ako aj Ing. U. W., N. D., svedka X. M., E. V. a listinnými dôkazmi - úverovými zmluvami, záložnými zmluvami atď.

Podľa § 16 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie.

V súvislosti s napadnutým rozsudkom je potrebné krajskému súdu vytknúť pochybenia týkajúce sa právnej kvalifikácie konania obžalovaných. V posudzovanej veci krajský súd ustálil, že trestná činnosť obžalovanej O. Q. bola ukončená v marci 1998. V tom čase bol účinný zákon 13/1998 Z. z., ktorý poznal pri trestnom čine podvodu podľa § 250 iba 4 odseky, pričom škoda veľkého rozsahu bola upravená v odseku 4, podľa ktorého bolo možné páchatelovi tohto trestného činu uložiť trest odňatia slobody od 5 do 12 rokov. Krajský súd trest ukladal podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002, teda za účinnosti zákona č. 421/2002 Z. z., opomenul však, že uvedený zákon v § 250 obsahuje 5 odsekov.

Trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona (účinného do 31. augusta 2002 sa dopustí ten

1. Kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím vecí.

4. Odňatím slobody na dva až osem rokov sa páchatel' potresce, a/ ak spácha čin uvedený v ods. 1 ako člen organizovanej skupiny alebo b/ ak spôsobí takým činom značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

5. Odňatím slobody na päť až dvanásť rokov sa páchatel' potresce, ak spôsobí činom uvedeným v ods. 1 škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 89 ods. 11 Trestného zákona škodou nie nepatrnou sa rozumie škoda dosahujúca najmenej dvojnásobok najnižšej mesačnej mzdy, škodou nie malou sa rozumie suma dosahujúca najmenej šesťnásobok takej mzdy, väčšou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej dvadsaťnásobok takej mzdy, značnou škodou suma dosahujúca najmenej stonásobok takej mzdy a škodou veľkého rozsahu suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej mzdy. Tieto hľadiská sa použijú obdobne na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

V posudzovanej veci v bodoch 1/ - 24/, 26/ a v bode 2/ rozsudku spoločným konaním rozsudku obžalovaná Q. spôsobila svojím konaním škodu veľkého rozsahu, v bodoch 25/, 27/ - 40/ rozsudku a v bodoch 41/ - 42/ rozsudku spôsobila značnú škodu. Obžalovaní N. V., Q. X. v bode 2/ rozsudku spôsobili škodu veľkého rozsahu.

V tejto súvislosti najvyšší súd porovnal výšky jednotlivých škôd a podradil ich pod príslušný zákon, ktorý ustanovuje výšku minimálnej mzdy v jednotlivých obdobiach (rok 1992 - 1998). Pričom zistil, že za sledované obdobie platilo Nariadenie vlády Českej a Slovenskej federatívnej republiky o minimálnej mzde č. 53/1992 Zb. (2 450 Sk), zák. č. 90/1996 Z. z. (2 700 Sk), zák. č. 366/1997 Z. z. (3 000 Sk). V zmysle § 567b Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z. z.) výška spôsobenej škody bola uvedená zároveň v eurách.

Krajský súd v Trnave rozhodol na hlavnom pojednávaní 26. februára 2015. Odvolací súd skúmal, ktorý zákon je v celom rozsahu pre páchatel'ov najpriaznivejší, pričom dospel k záveru, že z hľadiska spôsobenej škody je najpriaznivejší zákon č. 411/2001 Z. z. (výška minimálnej mzdy 4 920 Sk) a z hľadiska právnej kvalifikácie zák. č. 421/2002 Z. z. (zmenilo sa len číslovanie odsekov, pričom výška trestu zostala zachovaná pri značnej škode a pri škode veľkého rozsahu). Od 1. septembra 2003 totiž platil zák. č. 171/2003, ktorý zaviedol tzv. asperáciu (sprísnenie trestnej sadzby pri ukladaní súhrnného trestu odňatia slobody).

Treba ešte poznamenať, že Krajský súd v Trnave uznesením z 11. septembra 2002, sp. zn. 1T/24/02 (č. l. 3304) rozhodol tak, že poškodených 1/ - 42/ obžaloby Krajskej prokuratúry v Trnave, sp. zn. 2 Kv 93/00, neprípustil do konania, preto súd o náhrade škody nerozhodoval.

Objektívna stránka pri trestnom čine podvodu podľa § 250 Trestného zákona, predpokladá existenciu páchatel'a, ktorý uvedie niekoho do omylu, príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a ňou vykonanou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením sa páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované štyri osoby - páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Platí, že omyl sa môže týkať skutočností minulých, prítomných aj budúcich a musí byť nevedomý, nenásilný (skrytý) prostriedok, ktorým páchatel' vplýva na vôľu rozhodovania sa osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, o ktorom táto osoba nemá vedomosť, t.j. osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu nekoná pod fyzickým alebo psychickým nátlakom. Pri trestnom čine podvodu je podstatným, aby išlo o nezhodu predstavy s reálne existujúcou skutočnosťou (udalosťou), ktorú je možné objektívne overiť. „Uvedením do omylu“ sa potom rozumie aktívne konanie páchatel'a, ktorý koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu (stav), ktorá sa však nezohoduje s objektívnou realitou. Dispozíciou majetkovej povahy, ktorú vykonáva osoba konajúca v omyle, sa rozumie určité majetkové plnenie, ktorým dochádza k škode na strane poškodenej osoby a zároveň k obohateniu na strane páchatel'a alebo inej osoby. Spravidla pôjde o odovzdanie (prenechanie, prevod) určitej veci (vecí, peňazí) z majetku poškodeného do dispozície

páchateľa alebo inej osoby.

Aby mohlo ísť o naplnenie všetkých znakov trestného činu podvodu, je preto nevyhnutným, aby škoda na cudzom majetku a obohatenie iného mali základ (príčinnú súvislosť) práve v „podvodnom konaní“ páchatel’a (t.j. konaním, ktorým páchatel’ iného uvádza do omylu, alebo využíva omyl iného).

K naplneniu skutkovej podstaty trestného činu proti majetku nestačí preto len formalistický pojatý výklad príslušného zákonného ustanovenia Trestného zákona, ale je nutné brať zreteľ aj napríklad na osobu páchatel’a, ktorý je podnikateľ, a na spôsob jeho konania. Z povahy podnikania nevyhnutne vyplýva aj prvok určitej predvídateľnosti, odhadu alebo očakávania, ktoré nemusí byť v podmienkach trhovej ekonomiky vždy naplnené. Ku konkrétnym rizikám v komerčnej sfére, ktoré je nutné zohľadniť pri majetkových dispozíciách, patria najmä trhové riziko. Prípustné riziko v komerčnej sfére má však svoje hranice. Ide o zváženie miery pravdepodobnosti zamýšľaného prospechu a miery pravdepodobnosti neúspechu. Prípustným konaním nemôžu byť pokryté konania, ktorých podstata spočíva v protiprávnom konaní (napr. získavanie finančných prostriedkov pod zámienkou ponuky vysokých úrokov). Ak sa konanie podnikateľa vymyká bežnej podnikateľskej činnosti a primeranému riziku, napĺňa skutkovú podstatu určitého trestného činu a z roviny občianskoprávnej sa dostáva do roviny trestnoprávnej.

Tým je daná odpoveď na námietku obžalovanej, že poskytnutie pôžičky v danom prípade je potrebné hodnotiť ako občianskoprávny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom.

V posudzovanom prípade však zároveň nemožno prehliadnuť, že skutky spáchané obžalovanou Q. tak, ako ich súd prvého stupňa zistil, sa jednoznačne nepohybovali len v rovine občianskoprávných vzťahov, ale dostali sa už do oblasti trestnoprávnej regulácie. Obžalovaná totiž svojím konaním naplnila všetky základné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Podstatné je, že konala spôsobom a za podmienok stanovených Trestným zákonom k tomu, aby ňou spáchané skutky mohli byť posúdené ako trestný čin, za ktorý možno podľa zákona uložiť trest, a preto použitie trestného práva nemožno v danom prípade spochybňovať.

Aby mohlo dôjsť k vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu, nestačí, aby páchatel’ útočil proti majetku, ale je nevyhnutným aj to, aby tento majetok bol vo vzťahu k nemu majetkom cudzím.

Obohatením sa rozumie neoprávnené rozmnoženie majetku páchatel’a alebo niekoho iného, či už jeho rozšírením alebo ušetrením nákladov, ktoré by inak boli z majetku páchatel’a alebo niekoho iného vynaložené, pričom zákonný znak spočívajúci v obohatení iného je naplnený aj obohatením bližšie neurčenej osoby alebo skupiny osôb.

Čo sa týka subjektívnej stránky tohto trestného činu, pre jej naplnenie postačí, aby páchatel’ konal s vedomím, že peniaze v dohodnutej lehote nebude môcť zhodnotiť, ale najmä vrátiť a týmto uviedol iného do omylu, aby sa k ich škode obohatil.

Skutočnosť, že na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sa v zásade vyžaduje úmyselné zavinenie, sa týka len základných skutkových podstát trestných činov, pri ktorých musí úmyselné zavinenie zahŕňať všetky znaky základnej skutkovej podstaty trestného činu.

Najvyšší súd konštatuje, že zákonným spôsobom vykonané a vyhodnotené dôkazy a z toho plynúce logické súvislosti vedú k presvedčeniu, že krajský súd správne dospel k záveru, ktorý si osvojil aj najvyšší súd, že konanie N. V. a Q. X. právne kvalifikoval ako priamy úmysel podľa § 4 písm. a/ Trestného zákona, keďže chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom resp. u obžalovanej O. Q. minimálne ako nepriamy úmysel podľa § 4 písm. b/ Trestného zákona, keďže vedela, že svojím konaním môže porušiť záujem chránený týmto zákonom a pre prípad, že taký následok spôsobí, bola s tým uzročená.

Pri trestnom čine podvodu je nevyhnutným, aby úmyselné konanie páchatel'a zahrňalo aj spôsobenie škody na cudzom majetku (t.j. spôsobenie majetkovej škody). Je teda nevyhnutným, aby úmyselné konanie páchatel'a predchádzalo vykonaniu majetkovej dispozície a aby páchatel' mal ešte pred vykonaním majetkovej dispozície úmysel spôsobiť škodu na cudzom majetku.

Obžalovaná O. Q. a obžalovaní Q. X. a N. V. boli uznaní za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného do 1. septembra 2002 formou spolupáchateľstva. Tento postup krajského súdu nebol v súlade so zákonom (zmena číslovania odsekov). Túto chybu najvyšší súd napravil. Ak ide o spolupáchateľstvo na trestnom čine podvodu, tak konanie spolupáchateľ'a musí byť vedené pri spolupôsobení s inou osobou úmyslom spôsobiť inému škodu (a zároveň seba alebo iného obohatiť), t.j. spolupáchateľ' si musí byť vedomý toho, že druhý spolupáchateľ' alebo ostatní spolupáchatelia sú týmto úmyslom rovnako vedení a musí k ich činnosti smerujúcej k spôsobeniu škody na strane jednej a k vzniku obohatenia na strane druhej pristúpiť ešte pred dokonaním trestného činu podvodu.

Obžalovaná O. Q. v bodoch 1/ - 24/, 26/ rozsudku na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a uvedeným činom spôsobila škodu veľkého rozsahu, v bode 2/ rozsudku spoločným konaním a súčasne tým, že v bodoch 25/, 27/ - 40/ rozsudku a v bodoch 41/ - 42/ rozsudku na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila takým činom značnú škodu, spáchala trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona, v bode 2/ spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, v bodoch 25/, 27/ - 40/ a 41/ - 42/ dvojnásobný trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona.

Obžalovaní N. V. a Q. X. tým, že spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu, čím spôsobili škodu veľkého rozsahu, spáchali v bode 2/ rozsudku trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona.

Krajský súd v Trnave pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné kritériá pre ukladanie trestov (§ 23 a § 31 Trestného zákona).

K námietke prokurátora uvedenej v odvolaní proti napadnutému rozsudku týkajúcej sa použitia zmiernovacieho ustanovenia (§ 40 ods. 1 Trestného zákona) pri ukladaní trestov pre obžalovaných Q., X. a obžalovaného V., najvyšší súd uvádza.

Podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Treba mať na zreteli, že skutky, pre ktoré sa viedlo trestné stíhanie, boli spáchané od roku 1992 až 1998. Prokurátor podal obžalobu na súde 11. septembra 2002 (teda po takmer štyroch rokoch). Krajský súd začal vo veci konať na hlavnom pojednávaní až 21. septembra 2004 (teda po dvoch rokoch) a vo veci rozhodol 26. februára 2015, teda od podania obžaloby po 12 rokoch a 6 mesiacoch.

Z uvedeného je zrejmé, že vo veci sú evidentné veľmi markantné prieťahy, pokiaľ ide o rýchlosť konania. Prieťahy vznikli tak na strane obžalovaných ako aj na strane súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o

trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre ESLP, akými sú zložitnosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov. Judikatúra ESLP je jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obete v zmysle čl. 36 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že išlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

Ustálená judikatúra ESLP, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne v takýchto prípadoch poukazuje na porušenie práv obžalovaných vyjadrených v článku 1 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Neprimerane dlhá dĺžka procesu potom vedie jednak k zásadnému zníženiu stupňa nebezpečnosti deliktu pre spoločnosť, ako aj k záverom o potrebe podstatnej korekcie sankcionovania tohto deliktu; odporovalo by všetkým uvedeným princípom trestanie páchatelia podľa príslušnej trestnej sadzby, ako to prichádza do úvahy pri rozhodovaní relatívne krátko po spáchaní deliktu.

V týchto intenciách uvažoval krajský i odvolací súd, keď obžalovanej O. Q. po 12 rokoch od podania obžaloby uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, 8 mesiacov a 1 deň (doba, počas ktorej sa nachádzala vo väzbe). Na výkon uloženého trestu s poukazom na § 39a ods. 3 Trestného zákona bola zaradená do prvej nápravnovychovnej skupiny. Obžalovanému Q. X. uložil podmienečný trest odňatia slobody v trvaní dva roky s podmienečným odkladom výkonu trestu na dva roky.

U obžalovaného N. V. podľa § 37 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, a to vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/45/1998, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/226/1998, rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. SA/7T/25/04 a trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 0T/9/2007. (Pri prípadnom uložení súhrnného trestu odňatia slobody by bol obžalovanému ukladaný trest nad výmeru 3 roky a 6 mesiacov vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Galanta, so zaradením na výkon trestu do tretej nápravnovychovnej skupiny), čo v danom prípade by bol trest neprimerane prísny vzhľadom na výmery trestov u spoluobžalovaných.

Najvyšší súd uzatvára, dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaných k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmiernovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona; účinného do 31. decembra 2005.

Odvolanie prokurátora je v tomto smere neopodstatnené.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky k odvolaniu prokurátora, týkajúceho sa oslobodzujúcej časti rozsudku dodáva :

Pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť napadnutého rozsudku (tá bola zrušená iba z dôvodu nesprávneho použitia zákonného ustanovenia, ktorým súd oslobodil obžalovanú Ing. Z. X. a obžalovaného Ing. U. W.

spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku, hoci správne mali byť oslobodení podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) Najvyšší súd v základných bodoch odkazuje na sumarizáciu faktov v napadnutom rozsudku.

Je ešte potrebné dodať, že oslobodenie spod obžaloby podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku je podmienené konštatáciou, že bolo preukázané, že sa stal žalovaný skutok, tento skutok naplňuje podľa výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní všetky znaky určitého trestného činu, ale nepodarilo sa spoľahlivo potvrdiť aj napriek úplnému a riadne vykonanému dokazovaniu, že páchatelom tohto trestného činu je práve ten obžalovaný, ktorý je preň stíhaný. Patrí sem prípad, keď obžalovaný nemohol byť dostatočne usvedčený výsledkami dokazovania, takže pretrváva podozrenie, že je páchatelom stíhaného trestného činu, tak napríklad, keď vykonané dôkazy svedčia o tom, že trestný čin spáchala iná konkrétna osoba alebo iná doposiaľ nestotožnená osoba. Dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa cit. ustanovenia je dôsledkom uplatnenia zásady prezumpcie nevinu, ktorá spočíva mimo iného v tom, že nepreukázaná vina má taký istý význam, ako preukázaná nevina.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia na str. 34 - 36 a plne sa s ním stotožňuje. Odvolací súd len poznamenáva, čo sa týka obžalovaného Ing. U. W., úver schvaľoval úverový výbor a riaditeľ. Zároveň boli vypracované úverové a záložné zmluvy. Ako ručiteľ vystupovali Pozemné stavby, š.p. N.. Obžalovaná Ing. Z. X., za nedodržanie stanoveného postupu - neohliadnutie oceňovaných objektov bola ako znalkyňa postihnutá disciplinárne.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.